

i de sidste Maanedes. Jeg tror nu for det Første ikke, at dette Ministerium særlig har Grund til at være ømsindet, dersom der ikke er saa stor en Tillid til Ministeriets Grundlovstrofast, som det selv kunde ønske, i alt Fald vi for vort Bedkommende, der have levet 187. sammen med Ministeriet, have ikke nogen overdreven Tillid til det. Vi have set Ministeriet tidligere uden nogen som helst Nødvendighed, ja, uden nogen som helst rimelig Grund og uden noget Paastud gaa over fra regelmæssige til uregelmæssige Tilstande uden en Gang at gjøre Forsøg paa at skaffe den midlertidige Hjemmel for Regjeringens Førelse, som det kunde have faaet ved at forlange den. Naar Ministeriet i 1877 havde saa let ved at gaa fra det ene til det andet, ved at gaa fra regelmæssige til uregelmæssige Tilstande uden anden Grund, end at det behagede Ministeriet saa, kan det ikke med Føie undre sig over, at man ogsaa nu kommer til at tænke paa, at det muligt kunde være i Ministeriets Interesse at gjøre et lignende Slag som det, der blev gjort i 1877. Se vi dernæst hen til hele den poliriffte Situation, saaledes som den er for Diebliffet, da er der i den Meget, som kunde forklare, at Ministeriet kunde have Tilbøjelighed til at søge denne Udvei. Ministeriets Stilling er i Diebliffet særdeles miserabel. Ministeriet er paa Lovgivningens Omraade reduceret til en ren Vaamaagt. Ministeriet er overfor sine Tilhængere stillet saaledes, at der Dag for Dag er flere og flere Frafald. Der er intetsteds noget som helst Haab for Ministeriet om at kunne forandre den offentlige Mening. Det sidste Balg har affaaret enhver Tanke hos Ministeriet om blot at kunne beholde, hvad det har. Naar Ministeriet saa alligevel bliver siddende, uden at det er muligt enten for Ministeriet eller nogen af dets Tilhængere at sige, hvad Meningen dermed er, hvad Tanke Ministeriet har med at fortsætte Regjeringen under saadanne Forhold, naar det er ganske umuligt at finde nogen fornuftig Grund for Ministeriet til at fortsætte Regjeringen, saa er det ikke underligt, at man kan komme i Tanker om, at der maa være noget Ufornuftigt, som Ministeriet spekulerer paa. Saaledes er den politiske Situation, men selve Ministeriets Handlemaade har jo ikke været skiftet til at dæmpe den Mistanke, der saaledes maa siges at ligge i Situationen. Lige fra Nytaar har Ministeriets Presse talt paa en saadan Maade, som man intet andet Sted i Verden har set en Regjeringspresse tale uden Dagen for et Statskup. Ministeriet selv forelægger et saadant Forslag som dette, der, hvad det

end sigter til, dog ikke synes at have nogen anden Virkning — hvis det ikke skal falde bort af sig selv, hvad jeg dog haaber, det tilfaldt vil — end at gjøre selv den sidste Hjemmel, vi have for lovlige Tilstande, umulig og ubrugelig, og Ministeriets Optraeden i dette Thing har sandelig ikke været skiftet til at dæmpe den Uro, der saaledes er i den offentlige Mening. Det er ikke nok, at den høitærede Conseilspræsident afviser Mistanken om, at han forfølger slige Diemed, det er ikke nok, at han gjør det med Ord, naar hele Ministeriets Handlemaade, og naar Ministeriets Tilhængeres Handle- og Talemaade er i bestemt Strid dermed. Det vilde have været mere beroligende, dersom den høitærede Conseilspræsident, da han forelagde dette Forslag, i Stedet for at sige, at det Gamle var fuldstændig ubrugeligt og i Stedet for at gjentage de Ord, han hørte i Landstinget i Fjor, havde sagt til os: Her gjør jeg Forsøg paa Noget, der er mig behageligere end det Tidligere, men selvfølgelig, lykkes det ikke, saa vende vi tilbage til det Bestaaende, saa slutte vi os Alle til den gjældende Forfatning, men noget Saadant har jeg ikke hørt den høitærede Conseilspræsident sige. Det vilde have været mere beroligende, dersom den høitærede Conseilspræsident overfor den ordinære Finantslov ikke havde nøiedes med at opfordre os her til at blive enige med Landstinget, men dersom han ved Siden deraf havde udtalt Noget, som indeholdt en klar og utvetydig Anertjendelse af Ministeriets Forpligtelse til at skaffe en Finantslov, men det har jeg ikke hørt Noget om. Endelig vilde det have været mere beroligende, dersom den høitærede Conseilspræsident i Stedet for at sige det, som han, hvis jeg hørte ret i Saar, sagde overfor „Berlingske Tidende“, at han omtrent ikke havde Noget med Pressen at gjøre, havde givet os en noget mere bestemt Forklaring. Jeg veed sandelig ikke, hvad Mening der er i, at den høitærede Minister omtrent ikke har Noget med „Berlingske Tidende“ at gjøre. Vil det sige, at han ikke skriver alle Artikler deri, men kun nogle, eller vil det sige, at kun nogle af disse Artikler forelægges Conseilspræsidenten, inden de blive trykte, medens andre gaa uensurerede, eller vil det endelig sige, at Conseilspræsidenten overhovedet ikke læser „Berlingske Tidende“ eller veed, hvad der staar deri? Alle disse Forklaringer ere mulige; men jeg vil sige, at det vilde være mere stemmende med, hvad der under saadanne Forhold vilde være set ethvert andet Sted i Verden, om den høitærede Conseilspræsident ikke havde nøiedes med her i Thinget at give den Erklæring, at han omtrent ikke havde